

φλερτάκια άνοστα και ασήμαντα....Γί' αυτό έχω διαβάσει και πολλά βιβλία. Διάβαζα για να γεμίζω τις άδειες μου ώρες. Να πληρώνω φαΐ και διαμονή στη γιαγιά, ανιαρές παρέες με περιορισμένα ενδιαφέροντα και ...ομήλη, πολλή ομήλη... Στην ατμόσφαιρα, στη ζωή, στην καρδιά.

MENIA: Καημένη μου, σε καταλαβαίνω και καταλαβαίνω ότι θα μου πεις πως το όνειρό σου ήταν να φύγεις.

TZHN: Ναι, να φύγω, να φύγω μακριά, όσο πιο μακριά από τη ζωή που ζούσα.

MENIA: Είδες πως είναι....Όλοι νοιώθουμε πως αυτό που δεν έχουμε είναι καλλίτερο.

TZHN: Ξέρεις τι λένε οι Αγγλοί. Το χορτάρι του γείτονα είναι πιο πράσινο από το δικό μας. Πολλοί μου λένε πώς άφησα τη μεγάλη πόλη και είμαι ευχαριστημένη στο μικρό νησί. Μένια μου, στο μικρό τούτο νησί η ζωή κυλάει ήρεμη, αληθινή κοντά στη φύση και στο Θεό. Εγώ στο περιβάλλον μου δεν είδα ποτέ τόσα χαμογελαστά πρόσωπα όσα βλέπω εδώ.

MENIA: (σκέφτεται) Ίσως να έχεις και δίκη... Μ' όλο που λείπουν πολλά από αυτά που βρίσκει κανείς στη μεγάλη πόλη, έχει μια άλλη χάρη το νησί, η μικρή κοινωνία. Όμως για λέγε.

TZHN: Και, μια μέρα που λες, πέθανε η γιαγιά και κληρονόμησα το ένα τρίτο από το σπίτι. Το σπίτι πουλήθηκε κι εγώ είδα τον δρόμο ν' ανοίγει για τη μεγάλη φυγή, τη μεγάλη περιπέτεια! Πρώτα ένα ταξίδι στα ελληνικά νησιά που είχα ακούσει τόσα πολλά. Κι ύστερα ...βλέπουμε.... Και ήρθα! Μένια, δεν ξέρεις τι ήταν για μένα αυτό το ταξίδι... (σαν να ονειρεύεται) Φως... τόσο φως! Θάλασσα, χρώματα, απλότητα, χαρά, ζωή.... Κι οι άνθρωποι... Απλοί, καλόκαρδοι, φιλικοί... Ενας άλλος κόσμος! Κι αυτή η θάλασσα... αχ, αυτή η θάλασσα... Τόσο ήρεμη... γαλανή, παιγνιδιάρα....σαν φιλική αγκαλιά... (σταματάει για λίγο και σκέφτεται). Κι εκεί στην ακρογιαλιά... βγήκε από τη θάλασσα ένας νέος, που ήταν σαν αρχαίος θεός... (μένει εκστατική για λίγο). Ήταν ο Κλήτος, ο Θεόκλητος!!! Δεν ήταν απλώς ο ωραίος νέος, ήταν κάτι πέρα από την πραγματικότητα! Στα μάτια του έπαιζαν βαρκούλες με πανιά, το χαμόγελό του ομόρφαινε την πλάση... Δεν ξέρεις τι ήταν για μένα αυτό το όνειρο !! Ήταν κάτι περισσότερο κι από το βασιλόπουλο του παραμυθιού με το άσπρο άλογο.

MENIA: Καταλαβαίνω....πρέπει να τον αγάπησες πολύ.

TZHN: Ναι. Τον αγάπησα... πέρα από κάθε σκέψη, όνειρο και πραγματικότητα! Μ' αγάπησε κι εκείνος... Το ξέρω με αγάπησε. (βαθειά αναπνοή). Μόνο πως ήταν ...για λίγο. Βλέπεις τα ωραία πράγματα στη ζωή δεν κρατάνε για πολύ. Ζήσαμε ένα καλοκαίρι αξέχαστο! Κι ένα χειμώνα και μια άνοιξη. Μένια, μ' ακούς; Έζησα ένα όνειρο μοναδικό σχεδόν έναν ολόκληρο χρόνο. (σαν να ονειρεύεται). Έφυγαν όλοι, εγώ όχι. Έμεινα στο νησί. Κι όταν μου τελείωσαν τα λεφτά, στην επόμενη σαιζόν, έπιασα δουλειά στο ξενοδοχείο του Ξάντου. Εκεί που δουλεύω ακόμα, είναι τόσα χρόνια τώρα.

MENIA: Και πώς άλλαξαν τα πράγματα;

TZHN: Όταν ήρθε η εγγυμοσύνη. Ο Κλήτος στην αρχή χάρηκε, η σκέψη πατέρας τον χαροποίησε. Υστερά είδε τις ευθύνες, τη μονιμότητα, τον δικό του πατέρα που άρχισε να δυσφορεί όσο περνούσε ο καιρός.

Στην αρχή καμάρωνε για την ...γκόμενα του γιού του, όταν όμως πέρασε το καλοκαίρι και δεν έφυγε τα πράγματα άλλαξαν.

MENIA: Και λοιπόν;

TZHN: Τι λοιπόν. Ενώ εγώ περίμενα το παιδί του αυτός γύριζε με άλλες τουρίστριες. Καταλαβαίνεις, μπορείς να φανταστείς τι έζησα; Δεν λέω πως δεν πόνεσα, παρ' όλο που το όνειρο είχε ζεφτίσει. Τον είχα δει πλέον και σαν άνθρωπο και με τη σάσση του αυτή κατέβηκε από το θρόνο του, από το θρόνο που τον είχα βάλει. Από κοντά έφυγε και το έδαφος κάτω από τα πόδια μου... Δεν είπα τίποτα, δεν παραπονέθηκα. Πόνεσα όμως πολύ... Αχ, δεν θέλω να τα θυμάμαι... (σκέψη, βαθειά ανάσα). Σκέφτηκα πώς πρέπει ν' αντιμετωπίσω την κατάσταση. Δεν μπορούσα να γυρίσω πίσω το χρόνο ή να φύγω με μια πληγωμένη καρδιά. Ερχόταν το παιδί. Πρώτα σκέφτηκα ότι θα ήταν καλλίτερα για το παιδί να είναι κοντά στον πατέρα του, δεύτερο μου άρεσε η εδώ ζωή, είχα συνηθίσει και τρίτο είχα τη δουλειά μου πλέον, ήμουνα ανεξάρτητη. Κι ακόμα δεν ήθελα να πάω πίσω με ένα παιδί. Και πού να πάω δηλαδή, δεν είχα κανένα δικό μου να πάω... Έτσι αποφάσισα να μείνω εδώ. Ο πατέρας του Στέφου μου έχει φερθεί... προστάτης. Με ξαναπήρε στη δουλειά όταν γέννησα. Μου πρόσεχε το μωρό η σπιτονοικοκυρά μου όταν δούλευα. Από τον Κλήτο δεν δέχτηκα καμία βοήθεια, παρ' όλο που προσφέρθηκε. Και, η αλήθεια, μου παραστάθηκε η θικά. Τώρα είμαστε φίλοι. Α, δεν σου είπα ότι όταν ήτανε να γεννήσω ο κύριος Θεόκλητος μου είπε ότι θα με παντρευόταν από ηθική υποχρέωση αλλά δεν θα έπρεπε να ανακατεύομαι στη ζωή του. Κι όταν του είπα «ευχαριστώ δεν ενδιαφέρομαι», δεν το περίμενε.

MENIA: Εμ, βέβαια είναι και η νοοτροπία μας αλλά χρειάζεται και μεγάλος ηρωισμός για μια κοπέλα να βρεθεί μ' ένα παιδί και μάλιστα σε ζένο τόπο. Και να μη θέλει να παντρευτεί τον πατέρα του παιδιού της.

TZHN: Σου είπα, πόνεσα πολύ και σκέφτηκα πολύ. Ήταν τραγικό, Μένια, αυτό που έζησα. Το καταλαβαίνεις, το βάζεις στο μυαλό σου; Αποφάσισα περισσότερο για το παιδί μου να ζήσει εδώ που ανήκει και να μεγαλώσει κοντά στον πατέρα του. Δεν είναι μόνο δικό μου είναι και δικό του. Εφ' όσον το αναγνώρισε και το δηλώσαμε με το επώνυμό του. Του δώσαμε και του παππού του το όνομα... Τώρα είναι καλοί φίλοι, πάει και στη γιαγιά του, το συνήθισαν όλοι τώρα κι όλα φαίνονται ομαλά.

MENIA: Κι εσύ, βρε Τζήνα μου, η δική σου ζωή;

TZHN: Για μένα όλα είναι το παιδί, αυτό έχει γεμίσει όλα τα κενά. Έχω την ανεξαρτησία μου την οικονομική και την ανθρώπινη. Έχω ζήσει το ωραιότερο όνειρο και από αυτό το όνειρο έχω το παιδί μου. Λίγο είναι, Μένια; Δεν λέω πως δεν μου στοίχισε αυτή η περιπέτεια, πως δεν πόνεσα, δεν έκλαψα. Όμως το ζεπέρασα και δέχομαι και χαιρούμαι αυτά που έχω.

MENIA: Φιλοδοξίες, όνειρα;

TZHN: Τα ζήσα, καταλαβαίνεις; Πήρα τη μεγάλη απόφαση, θα ζήσω εδώ. Μ' αρέσει η ζωή εδώ, είναι πιο.. πιο να στο πω, πιο... αληθινή. Τώρα πήρα και την υπηκοότητα, με βοήθησε κι οπεθερός σου πήγα να πω. (γελάνε). Τώρα με συνήθισαν όλοι και όλοι με χαιρετάνε ακόμα κι πατέρας του Κλήτου, που είχε θυμώσει.

MENIA: (σκέφτεται και μονολογεί). «Τώρα δεν έχω τίποτα να διώξω ή να κρατήσω δεν περιμένω ανταμοιβή πολλή είναι τέτοια ελπίδα...»

TZHN: Τι λες;

MENIA: Τίποτα, θυμήθηκα κάποιους στοίχους από ένα ποιημα, την «Προσευχή του ταπεινού». Άκουσε, Τζήν, θέλω να ξέρεις πως σε νοιώθω, σε θαυμάζω και σε αγαπώ.

TZHN: Δεν με... πώς το είπες... απορρίπτεις;

MENIA: Οχι μόνο δεν σε απορρίπτω αλλά θέλω να με νοιώθεις φίλη σου.

TZHN: Σ' ευχαριστώ. (Έρχεται ο γερο-Χριστόδουλος από κάτω την πλατεία).